

IVANA PEROUTKOVÁ

AGNES

VE SKLENĚNĚM
MĚSTĚ

Ágnes ve skleněném městě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Ivana Peroutková
Ágnes ve skleněném městě
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

IVANA PEROUTKOVÁ

A'GNEŠ

VE SKLENĚNĚM
MĚSTĚ

COO
BOO

© Ivana Peroutková, 2020

Illustrations © Dana Ledl, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7661-082-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-121-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-122-1 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-123-8 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

POSTAVA PRVNÍ: Leonard

POSTAVA DRUHÁ: Ágnes a taky fenka

POSTAVA TŘETÍ: Levi

POSTAVA PRVNÍ

Leonard

Pět dní! Pět dní a pět nocí jsem hledal to něco, o čem jsem nevěděl, co to je. Já, Leonard, obchodní zástupce obuvnické firmy LATA, manžel Ágnes a otec Leviho. Dokonce jsem si vzal v práci tři dny volna, abych to našel. Zalhal jsem. Lžu málokdy, ale tentokrát to byla nutnost. Zalhal jsem, že je Ágnes nemocná a že potřebuje domácí péči. I Patricii, šéfce v kadeřnictví, kde Ágnes pracuje, jsem řekl, že leží s horečkou. Ale Ágnes neonemocněla. I když...

Ani já, ani Levi nevíme, co se vlastně stalo s Ágnes. Proč to nevíme? Možná i proto, že já jsem trochu tupec a Levi mu je teprve dvanáct. Ale hlavně to nevíme proto, že jsme nejdřív hledali to něco, o čem jsme nevěděli, co to je. Hledali jsme to v našem sklepe, většinou spolu, a někdy osaměle, když se jeden z nás šel nahoru prospat. Hledali jsme to a přitom mysleli na Ágnes. Já, Leo, v jistých oblastech poněkud omezený muž, jsem se snažil pochopit něco víc. Jde to ztěžka. Stalo se to příliš nečekaně. Snad kdyby Levi nevypadal tak vyděšeně, když přiběhl domů. Sotva stál na

nouhou, jak se celý třásl, zadýchaně lapal po dechu a skoro hystericky křičel: „Kdybys je viděl! Kdybys tam byl!“

Ale já tam nebyl. Já jsem jenom poslouchal, co mi sděluje. Že se vynořili ze všech stran, že se mnohonásobně zvětšené stíny jejich zelených pláštů odrážely na sklech, že se nebezpečně přibližovali a že ona, Ágnes, Levimu poručila: „Uteč!“ A potom za ním jakoby na poslední chvíli zavolala to slovo, jediné slovo, kterému zřejmě přikládala největší důležitost, a to slovo znělo – sklep.

Prostě sklep.

Samozřejmě že jsem se ho pokoušel uklidnit. Dvanáctiletého pubertálního kluka, pro kterého jsem v tomhle období ještě omezenější a tupější. Ale tahle vypjatá situace nás naštěstí sblížila. Uvažovali jsme. Oba jsme věděli, že Ágnes trpí určitou fobií z mužů v zelených pláštích. Ovšem Levi tvrdil, že tentokrát se nemýlila, že když stáli na křižovatce kousek od skleněného podloubí, muži v zelených pláštích je skutečně obkličovali. Chtěli Ágnes zatknout? Ale proč? Za co? Snad nějaké nedorozumění? Anebo tam někde poblíž stál ještě nějaký jiný podezřelý? Jenže proč by potom zavolala to jedno jediné slovo?

„Na policii nepůjdeme, že ne, tati?“ naléhal Levi. „Nejdřív prohledáme sklep.“

„A co když pro nás rovnou přijdou a najdou nás v tom sklepe?“ obával jsem se.

„Jo, jako že nemáme hledat?“ prohodil posměšně Levi a málem se začal rozvíjet náš typický dialog, který obvykle nikam nevede.

„Dobře,“ souhlasil jsem, „nejdřív prohledáme sklep.“

Prošmejdili jsme každý kout, každou skulinku v našem starém rozlehlém sklepě. Prohrabali jsme všechny dávné věci, které jsme kdysi používali a pak vyměnili za nové, modernější. Byly tu lustry, oblečení a boty, ale i naše první sedací souprava, kterou jsme si koupili na terasu. Už dlouho jsem ve sklepě nebyl, netušil jsem, kolik toho Ágnes uchovává. Z Leviho dětství tu zůstala i oblíbená houpačka, kdysi připevněná k rámu dveří mezi chodbou a obývacím pokojem. A pak jeho hračky. Ty z obchodu, ale taky maňásci, které mu Ágnes šila, podivně vyhlížející postavičky, v žádné výloze jsem podobné nikdy neviděl. Ne že by Ágnes neuměla šít, naopak, byla šikovná a zručná, ale... Jak to říct? Jako by ty maňásky schválně pitvořila. Místo nosu jen dvě obrovské nosní dírky, anebo dlouhá úzká rourka, místo jednoho páru rukou rovnou tři páry, místo vlasů jakési bodce. Tehdy jsem se domníval, že se malý Levi takových maňásků zalekne, ale on se smál, vydával radostně zajímavé zvuky a dychtivě natahoval ručičky.

Jestli si dobře vzpomínám, myslím, že tehdy mě poprvé napadlo, že se Ágnes liší od jiných matek a Levi od jiných dětí a že mezi nimi je něco, čemu nerozumím. Ale nejsem žádný uzurpátor ani žárlivec. Proč bych jim to kazil? A když už jsem něco trochu mrzutě zabručel, Ágnes mi do ucha zašeptala: „Neboj se, já ti to vynahradím.“

Pokud tuhle větu pronese žena v jakémkoli televizním seriálu, většinou neznamená nic jiného než příslib sexuálních radovánek. Jenže to, co jsem já prožíval s Ágnes, se od televizních seriálů naprosto vzdálilo. Ale o tom ještě později.

Moje další nemohoucnost, co se týče Leviho, se projevovala při pohledu na jeho dětské kresby. Ve sklepě jsme jich objevili tisíce. Tisíce barevně počmáraných čtvrtek podle velikosti úhledně uspořádaných do pevných desek. Levi si svoje kresby pozorně prohlížel, já jsem vzpomínal na Ágnesino nadšení, ale pro mě se nic nezměnilo. Pořád to byly čmáranice.

„Tati, pamatuješ, tomuhle jsme s mámou říkali řasy,“ ukazoval mi Levi čtvrtku počmáranou svislými čárami. „A tohle – tohle byly ploutve,“ zatukal prstem na dva nepravidelné protáhlé trojúhelníky.

„A jednou jste mě nutili, abych nakreslil tvar kola a abych ho nějak pojmenoval,“ dodal jsem trochu vyčítavě.

„Fakt?“ zasmál se Levi a pak v rozjařenosti, v neřízenosti svojí puberty vyhrkl: „Máma byla skvělá.“ A ta věta nás zabořila.

Zvážněli jsme a zároveň si uvědomili, že toho k hledání moc nezbyvá, a v tuhle chvíli se Levi zeptal: „Myslíš, že se ještě někdy vrátí?“

„Proč by se nevrátila?“ zavrtěl jsem hlavou.

Popravdě, tuhle otázku jsem v podstatě nechápal, ale jak říkám, jsem trochu tupec, nechápu toho víc, například když Levi vzápětí pronesl: „Cihly.“

„Jak to myslíš, cihly?“ rozhlídl jsem se po okolních stěnách postavených ze zašlých červených cihel.

Jen málokterý dům v našem skleněném městě má ještě sklep z červených cihel. Je to rarita, jenže ne žádaná. Jakýsi znak chudoby. Ani věžáky pro nezaměstnané, kteří se zásobují, dokonce ani domy v nejchudších okrajových čtvrtích

města už tyhle cihlové sklepy nemívají, a když si Ágnes po narození Leviho umanula, že se přestěhujeme do bytu s terasou a výhledem na oceán, a pak našla náš nový byt, moje jediná výtka mířila právě proti tomuhle cihlovému sklepu.

Aha, blesklo mi hlavou, když na mě Levi po mé zřejmě dost nejapné otázce zíral přesně s tou pubertální útrpností, s kterou musí snášet přímo nehoráznou tupost svého otce: „Aha, chceš říct, že máma náš byt vybrala i kvůli to-muhle sklepu? Že... že z nějakého důvodu, který pravděpodobně nechápu, měla ráda cihly?“

„To vlastně taky,“ zarazil se Levi. „Ale napadlo mě, že už tenkrát potřebovala skrýš pro to něco.“

„Ale kde je ta skrýš?“ zase jsem nic nechápal.

„Tati,“ protáhl Levi obličej, „musíme hledat za každou cihlou. To znamená jednu po druhé nějak odendat, podívat se a zase zandat. A ty, co si prohlídneme, označíme, abysme v tom neměli zmatek.“

Přikývl jsem.

Co jsem na to měl říct? Nikdy by mě nenapadlo hledat to něco za cihlami. Jak bych to měl vysvětlit? Cihly tvoří zeď a zdi uzavírají ohraničený prostor sklepa. To, co je za ním, ke sklepu zkrátka už nepatří. Ovšem neodporoval jsem a nejspíš bych přistoupil na jakýkoli Leviho sebebláznivější nápad, abysme to něco našli. A kromě toho, ti dva, Levi a Ágnes, si byli v bláznivých nápadech blízcí, i když... Ale o tom taky později.

Vyrazili jsme do města koupit nějaké příhodné náradí. Bylo něco po druhé hodině odpoledne, hezky teplý říjnový den, slunce ještě hřálo, ale od oceánu už vanul chladnější

podzim. Kráčeli jsme vedle sebe, mlčky, jako dva spiklenci spříznění tajným posláním.

„Jestli se někde vynoří muži v zelených pláštích, vezme-me zpátečku,“ prohodil Levi jakoby mimochodem, ale současně nezvykle rozhodně.

Šel vedle mě, dvanáctiletý kluk, téměř vyzáblý a vysoký skoro jako já (a to já jsem vyšší postavy), zlehka se pohupoval, jak typicky pubertálně našlapoval na špičky bot, a i v jeho výrazu setrvale utkvívala pubertální vzdorovitá netečnost, na čele mu zase vyrašily dva uhry, a přesto mi připadal najednou dospělý, mnohem dospělejší než doposud. Ale možná jsem si předtím – předtím, než Ágnes obklíčili – jenom nevšiml, jak se rychle mění a dospívá.

Žádné muže v zelených pláštích jsme nepotkali. Ale když jsme procházeli parkem, kde se po zeleném koberci trávy proháněli psi, vzpomněl jsem si po dlouhé době na naši ztracenou Jessy. A taky na Ágnesin srdceryvný pláč, když se Levi asi čtyři měsíce po té ztrátě narodil. To bylo naposled, kdy kvůli Jessy žalostně plakala, ale pak už ne. Pak mě poprosila, abysme o fence už nikdy nemluvili.

Zaváhal jsem, jestli o tom nemám říct něco Levimu, vždyť o naší Jessy nic nevěděl, ale zatím jsem si to nechal pro sebe. V obchodním domě jsme si jako dva řemeslní nezna-lci vybrali nějaká ostrá páčidla pojmenovaná kramle, dva dlouhé nože, dvě největší kladiva a s touhle výbavou jsme odhodlaně zamířili zpátky do sklepa. Ani jsme si nikde nedali fialový koktejl se sušenkou. Kráčeli jsme naším skleněným městem za jediným cílem: najít to něco, co nám snad vysvětlí celou záhadu.

Byla to úmorná a jednotvárná práce. Navíc jsme zjistili, že za každou cihlou se skrývá další stejná cihla. Ale Levi usoudil, že pro začátek stačí prozkoumat vnější řady. Každý kotal na protější straně, opět mlčky, a přesto jsme byli spolu. Cítil jsem, jak Levi přemýšlí, jak má na jazyku tu otázku: myslíš, že se vrátí? Ale co by říkal svému tupému otci, který nechápe ani to, že to něco může být schované za cihlou?

Cítil jsem Leviho pochybovačnost zrovna tak, jako jsem cítil svou nedostatečnost, ale taky jsem přemýšlel. V rámci svých možností. Něco mě ponoukalo, abych začal od naší fenky, od chlupaté černé Jessy, kterou jsme oba milovali. Ale na začátku, na samém začátku byla Jessy jenom moje! Já jsem měl Jessy a mně se tenkrát poprvé ztratila. A přitom poslouchala, nikdy nikam neutíkala, a najednou, jako by se po ní slehla zem. Ani v útulku pro psy o ní nic nevěděli. Tam mi řekli, že si Jessy nejspíš někdo nechal, že se to stává, protože se nový majitel o sobě domnívá, že je lepší než ten předchozí.

Zaběhla se někdy na začátku léta, do města právě dorazila první vedra. Ale pod skleněným podloubím, kde se chladí vzduch, bylo příjemně. Pamatuju si, jak jsem si jednou zašel na fialový koktejl a jak jsem si říkal, že by mi teď bylo dobře, kdyby se mi Jessy neztratila. Stýskalo se mi po ní, ale naštěstí jsem měl dost práce, tolik práce, že mi nezbyval čas ani na vážnější známost. Občas jsem flirtoval na nějakém večírku a měl jednu krátkou avantýru s vdanou kolegyní v rámci firemní konference, které se pořádají několikrát za rok v hotelu na konci města.

Když už jsem měl volno, zašel jsem se vykoupat k oceánu. K oceánu! Sám už říkám k oceánu, ale tenhle pojem zavedla Ágnes. Nikdo jiný v našem skleněném městě nechodí k oceánu, všichni chodí k bazénům, jenom u nás doma se začalo říkat: „Jdeme k oceánu.“ Při tom formulace jdeme k bazénům je mnohem přesnější, protože my, obyvatelé skleněného města, se koupeme v bazénech, zatímco oceán se rozprostírá až za vysokou skleněnou zdí, takže z bazénů ani z pláže na něj není vidět. To až z naší terasy ho vidíme široko daleko, ale o tom taky ještě později.

Jednou jsem na pláži usnul, a když jsem se vzbudil, byla kolem temná noc. Vpravo ode mě se ozvalo dunění a pak jsem chvíli pozoroval prosvětlený koridor, kterým pomalu proplouvala první loď. Pak druhá a za ní třetí... Muži v zelených pláštích právě vyjížděli směrem k oceánu.

Cestou domů na mě padla samota. I kolegové v práci si mě už dobírali: „Leo, nepřeháníš to už trochu s tím celibátem? Jsi pěkněj mladej chlap, na každým prstě bys jich mohl mít tucet.“ Ale já je jakoby žertem odbýval: „Není kam spěchat. Já si počkám na tu pravou.“

Nezastíral jsem, že moje dřívější vztahy nedopadly ideálně, ale v tom nebyl problém. Netrpěl jsem komplexy. Jenom jsem prostě nespěchal. Možná jsem v tomhle ohledu i trochu zlenivěl. Netlačil jsem na pilu, ponechal jsem to náhodě. A pak jsem jednou procházel parkem a stalo se něco neuvěřitelného. Přiběhla ke mně Jessy a s ní přišla mladá žena, která mě od prvního okamžiku okouzila. Mladá žena s protáhlýma zelenýma očima a se štíhlými ladnými pažemi. Ágnes.

Milá, příjemná, trochu plachá, lehce roztržitá, ale zato hodně zvědavá Ágnes. Nepoznal jsem jinou ženu, která by se tolik vyptávala jako Ágnes. Myslím, že to bylo naše druhé nebo třetí rande, kdy se mě vyptávala na moje dřívější vztahy. A pak na fenku, jak se narodila, jak jsem se o ní dozvěděl a tak dále. Ágnes ji pojmenovala Rava, ale souhlasila, že jméno Jessy jí sluší víc.

Taky si pamatuju, jak jsem pozval Ágnes na pouť a jak se jí tam udělalo špatně. Byla z toho nervózní a pořád se omlouvala, jenže já viděl, jak je pobledlá. Šel jsem sehnat něco k pití, čekala na mě na lavičce, a když jsem se vrátil, tak jsme se poprvé líbali. Poprvé a hned vášnivě.

Poprvé jsme se milovali v mém bytě. Daroval jsem jí boty na vysokých jehlách a trochu se bál, jestli tuhle moji úchytku přijme. Zarazilo ji to, ale nic nenamítala. Lehla si v těch lodičkách na postel, a když jsem se nad ní sklonil, zavřela oči. Vždycky při tom měla zavřené oči a nikdy u toho nemluvila, ale její tělo hořelo a uvnitř byla horká a voňavá.

Bláznivě jsem se do ní zamiloval a pořád jsem jí telefonoval, i do kadeřnictví, kde pracovala. Byla výjimečně nadaná, v zimě vyhrála prestižní kadeřnickou soutěž v Modrém paláci. Na jaře jsme už pomýšleli na svatbu a na to, že budeme mít miminko. A potom přišla ta rána. Naše Jessy se podruhé ztratila a Ágnes hrozně trpěla. Málem se zhroutila. Ale v květnu naštěstí zjistila, že je těhotná, a to jí pomohlo. Říkal jsem si, že už vypadá vyrovnaně, že je to zase ta milá a spokojená Ágnes. Ale mýlil jsem se. Ágnes se změnila.

Před třemi dny v tom parku, kde se proháněli psi, se mi připomněl její pláč z doby, kdy se Levi narodil. Přišel na svět dřív, nestihl jsem být doma u porodu. Sotva jsem dorazil, Ágnes vypadala vyčerpaně, ale šťastně. Ležela v posteli s miminkem vedle sebe a usmívala se na mě. Zeptal jsem se, jak se náš chlapeček vlastně jmenuje, jelikož jsme se na žádném jménu zatím nedohodli, a Ágnes řekla: „Snad se ti to jméno bude líbit. Jmenuje se Levi.“

„Levi?“

Překvapilo mě to. O tomhle jménu jsme nemluvili, navíc mi připadalo dost neobvyklé.

„Mohl být rovnou Leonard,“ prohodil jsem trošku vyčítavě, „ale děkuju aspoň za první slabiku.“

„Leo, miláčku, nezlob se, vždyť víš, že by se to pletlo,“ udobřovala si mě, „a podívej, jak je krásný.“

Byl nádherný.

Vzal jsem si ho opatrně do náruče a něžně ho k sobě přivinul. Popošel jsem s ním k oknu a tiše mu říkal: „Levi, vidíš támhle ty hory...? Ty jsou veliký! To je vid’? Ale ty je asi ještě nevidíš. Ty ještě nevíš, že jsou to hory. Já vím...“ A jak jsem takhle nesmyslně žvatlal, najednou jsem za sebou zaslechl vzlyknutí, a jakmile jsem se otočil, Ágnes se srdceryvně rozeštkala. Nebyla k utišení. Na moje chlácholení opakovala jenom to, že se jí stýská po fence. Navrhl jsem, že si koupíme jinou fenku, ale ona vzlykavě vyrážela, že žádnou jinou fenku nechce. A když jsem s nadějí pronesl, že se třeba najde, ona skoro křičela, že se nenajde, že to ví.

Samozřejmě že mě to vylekalo. Obával jsem se, jestli nevypukla nějaká poporodní deprese, ale nakonec se uklidnila

a usnula. Sotva se prospala, oznámila mi klidným hlasem, že je v pořádku a že mě prosí, abysme o fence už nikdy nemluvili. Přikývl jsem to svoje dobře a doufal, že se to časem spraví. Jenže Ágnes se stejně změnila.

Nechci říct, že se zbláznila, to vůbec netvrdím. Ale byla jiná, podivnější. Jak bych to vysvětlil? Připadalo mi, že ztrátu fenky nahrazuje přemírou mateřské lásky k Levimu. Ale i ke mně se začala chovat jinak. Mohl bych říct, že byla víc milující, víc svůdná, víc rafinovaná, jenže její nová láska v sobě měla i něco, čemu jsem zase nerozuměl. Teď už při milování nezavírala oči, naopak se dívala upřeně do mých a – mluvila. Říkala: „Leo, slyšíš mě? Leo, já mám jenom tebe a Leviho, chápeš to?“

Byl jsem zmatený: „Co bych na tom neměl chápat?“

„Leo, láska je víc, mnohem víc, než si myslíš.“

„Ágnes, ty si myslíš, že tě nemiluju?“

„Já to poznám na tvých očích. Na tvých modrých očích. Někdy jsou tak cizí, ale teď, teď, když se mě trochu bojíš, vím, že mě miluješ.“

Přitahovalo mě to, fascinovalo, omamovalo, přestože jsem nechápal, co těmi slovy myslí. Ale podvolil jsem se. Cítil jsem, jak na sebe zapomínám, jak se měním, když se ztrácím v její lásce.

Popravdě jsem kvůli tomu postupně přistoupil na každé její přání. Přestěhovali jsme se do bytu s terasou a výhledem na oceán, omezili jsme návštěvy na pár nejdůvěrnějších přátel, televizní seriály jsme pouštěli zřídka a většinu času jsme trávili jenom spolu a s Levim. Jak už jsem naznačil, poznenáhlu jsem přivykl i tomu, že některým jejich

hrám nebo činnostem taky moc nerozumím. Ale nejsem uzurpátor ani žárlivec. Oni měli svoje zpitvořené maňásky, čmáranice a jakési nesmyslné pohádky či říkánky o oceánu a já jsem si s Levim hrál na bojovníky nebo jsme kopali do míče. A samozřejmě jsme chodili k oceánu, tedy přesně řečeno k bazénům. Tam jsme učili Leviho plavat a oni si pak vyprávěli o řasách a ploutvích anebo si vymýšleli nějaká další slova. Ale tomu jsem nerozuměl a upřímně – ani mě to nebavilo.

Musím ovšem dodat, že když se mnou šla Ágnes na jakýkoli firemní večírek, byla skvělá společnice a všichni mi ji záviděli.

Naše první větší rozepře vznikla až kolem Leviho docházky do základní školy. Ágnes byla přesvědčená, že pro Leviho bude vhodnější individuální domácí studium, a už si plánovala, že ho může střídavě učit a brát s sebou do kadeřnictví. Já jsem však byl toho názoru, že všeho moc škodí, že se Ágnes na Leviho příliš upíná, ale i naopak, že se Levi může stát na Ágnes nezdravě závislý, a proto by měl být ve třídě s dalšími dětmi.

„Miláčku, prosím, uvidíš, že mu to se mnou prospěje,“ přemlouvala mě dlouho, trpělivě a naléhavě, až mi do ucha zašeptala: „Já ti to vynahradím.“ A já jsem ustoupil.

Ale neměl jsem to udělat. Přestože jsem v mnoha ohledech tupec a omezenec, vím, že tohle jsem neměl dovolit.

Jak bych to řekl? Čím byl Levi starší, tím úzkostlivěji ho střežila. Levi dospíval a ona mu před každým odchodem ven nakazovala, co může a nesmí. Nebyla přísná, mluvila vlídně a domlouvavě, ale v podstatě to nakazovala. A Levi

se začal vzpouzet a odsekávat. Nechtěl jsem se do toho míchat. Domlouval jsem jemu i jí, ale každému zvlášť. A pak – pak došlo ke konfliktu.

Zaslechl jsem, jak mu na chodbě tiše, skoro šeptem říká: „Hlavně dávej pozor na muže v zelených pláštích!“ A tentokrát mi došla trpělivost. Upřímně, skoro jsem křičel: „Co je zas tohle za výmysl? Vždyť mu bude dvanáct. Uvědom si to! Musí se naučit postarat se sám o sebe!“

„To právě chci,“ vyjekla nervózně Ágnes, „proto mu rádím, aby si dával pozor na muže v zelených pláštích.“

„Ale proč si má dávat pozor na muže v zelených pláštích?“ nechápal jsem to.

„Proč?“ vyštěkla Ágnes. „Protože jsou nebezpeční!“ A potom zaběhla do ložnice, zavřela za sebou dveře a my jsme slyšeli, jak tam vzlyká.

„Není máma trošku...?“ naznačil Levi.

„Moc se na tebe upnula,“ přece jen jsem ho mírnil, ačkoli mě napadlo to samé.

„To mě právě štve,“ ušklíbl se.

„Nemyslí to zle,“ hájil jsem ji. „Bolí ji, že tě ztrácí.“

„Vede dost divný řeči,“ postěžoval si.

„Například...?“

Ale Levi mávl rukou: „To je jedno.“

Přemýšlel jsem, co dál říct: „Možná by jí pomohly prášky na nervy, co?“

„Nevím,“ prohodil Levi. „Je mi jí líto, a přitom mě štve.“

„Snad se to zlepší,“ chtěl jsem ho povzbudit.

„To taky nevím,“ opakoval Levi a v mžiku se tvářil víc a víc nepřístupně.

Díval jsem se na jeho zamračený obličej, na jeho protáhlé zelené oči, které zdědil po Ágnes, na jeho uhrované čelo, a ani já nevěděl, co si s tím rozhovorem počít.

„Jdu ven,“ utrousil jakoby sám pro sebe a zamířil ke dveřím, ještě houkl ahoj, ale ani se neotočil.

Zůstal jsem na chodbě sám, já, Leonard, manžel a otec, a trochu bezradně přemítal, co dál. Ale slyšel jsem, že Ágnes už nepláče, a tak jsem zaklepal na dveře ložnice. Ágnes ležela na posteli a klidně, skoro prosebně mě vyzvala: „Leo, pojd' ke mně.“

Povídali jsme si dlouho a důvěrně. O Leviho pubertě, o jejím způsobu výchovy, o jejích úzkostech.

Řekl jsem: „Jak tě mohlo napadnout, že jsou muži v zelených pláštích nebezpeční? Vždyť nás chrání, léčí a vlastně i živí.“

„Já vím,“ přikyvovala.

Navrhl jsem: „Nechceš se objednat k psychiatrovi? Třeba by ti předepsal nějaký prášek.“

Ale zavrtěla hlavou: „Leo, to, co mi pomůže nejvíc, je tvoje láska.“

Dívala se mi do očí, dotkla se mě a já nemohl odolat. Já jenom zažadonil: „A vezmeš si... Vezmeš si, prosím, boty?“

Milovali jsme se. Nádherně. Na všechno kolem jsme zapomněli. Ztratili jsme se a znovu našli v naší lásce.

Od toho odpoledne se to opravdu zlepšilo. Všichni tři jsme se snažili být navzájem ohleduplnější. I Levi. Ágnes přislíbila, že ho příští rok zapíše do školy, a Levi ji jaksi na oplátku občas vyzvedl v kadeřnictví.

Říkal jsem si, jak nám to hezky klope.

Já, tupec a omezenec.

Před pěti dny přiběhl vyděšený Levi a lapal po dechu, když mi líčil, co se stalo.

Pět dní a pět nocí jsme spolu hledali to něco a mysleli na Ágnes. A dneska v noci, když se šel Levi nahoru vyspat, jsem to něco, co bylo schované za jednou cihlou, našel.

Teď sedím v kuchyni a to něco leží přede mnou na stole. Je to tlustý, hustě popsany sešit – její deník.

Mám strach. Netuším, co před námi tajila. Ale když teď začnu, dočtu ho do rána, dřív, než se Levi vzbudí.

Tak dobře, začnu...